

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Την ώρα που ο πρωθυπουργός της χώρας με βαριά καρδιά ταξίδεψε στις ΗΠΑ, στο Νιού Χέιβεν (Γέηλ) συγκεκριμένα, για να τακτοποιήσει την κόρη του που θα φοιτήσει στο εκεί πανεπιστήμιο, να της βρει μια γκαρσονιέρα, να της τη βάψει, να της πάρει από το αντίστοιχο Μοναστηράκι δυο καρέκλες, ένα τραπέζι και ένα μικρό γραφειάκι βρε αδερφέ, κάποιος ξετσίπωτος τον ποτίζετε χολή και φαρμάκι, κι αυτόν και τη Νίκη τη φίλη του.

Του σέρνετε τα χίλια δυο για την ελάχιστη βάση εισαγωγής στα δημόσια πανεπιστήμια της Ελλάδας που είχε σαν αποτέλεσμα να μείνουν μερικές δεκάδες χιλιάδες υποψήφιοι εκτός πανεπιστημιακών σχολών.

Και πού είναι το πρόβλημα; Δεν βλέπετε πόσα καλά προκύπτουν;

Πολλοί από τους κομμένους, και το «κομμένους» υπερβολή είναι εδώ που τα λέμε, θα πάνε σε ένα ιδιωτικό κολλέγιο χωρίς να ξενιτευτούν, θα πληρώσουν, θα πάρουν ισότιμο πτυχίο με τα αντίστοιχα δημόσια, χωρίς άγχος και αγωνία. Θα δουλέψουν και πτυχιούχοι στα κολέγια αυτά και δεν θα φεύγουν στο εξωτερικό τα καλύτερα παιδιά και τα καλύτερα μυαλά.

Οι υπόλοιποι θα ψάξουν για μια δουλειά, γιατί δουλειές υπάρχουν, να τα λέμε κι αυτά, θα γλυτώσουμε από τους ξένους τους πρόσφυγες και τους μετανάστες που έρχονταν εδώ και έπαιρναν τις καλύτερες δουλειές, στα χωράφια όπως στη Μανωλάδα, καθάριζαν τουαλέτες, στις λαϊκές, στα πλυντήρια αυτοκινήτων κι άλλες τέτοιες χρυσές δουλειές, την ώρα που τα δικά μας τα παιδιά γίνονταν αιώνιοι φοιτητές και έπιαναν και τις θέσεις από άλλα παιδιά που ήθελαν να σπουδάσουν αλλά δεν υπήρχαν θέσεις στα αμφιθέατρα γιατί κάθονταν σ' αυτές οι αιώνιοι φοιτητές.

Τώρα μετά τις φωτιές ξέρετε πόσοι εργάτες θα χρειαστούν; Να κόψουν τα καμένα, να καθαρίσουν, να αναδασώσουν με μπανανιές που υποσχέθηκε ο πρωθυπουργός μας, να

ανοίξουν δρόμους, να κουβαλήσουν τα πτερύγια από τις ανεμογεννήτριες. Έρχεται η ανάπτυξη, δεν τη βλέπετε; Τσάμπα νομίζετε θα πάνε οι εκκενώσεις και οι φωτιές;

Όχι αλλά, να τα λέμε και τα καλά. Μέχρι που ήρθε αυτή η άγια γυναίκα η Νίκη με τις θεόσταλτες οδηγίες του πρωθυπουργού, να τα λέμε κι αυτά, άνθρωπος από μόνος του δεν θα μπορούσε να το σκεφτεί, κι έβαλε μία τάξη.

Πότε επί τέλους θα καταλάβουμε ότι όλοι οι άνθρωποι δεν είναι, δεν μπορούν να είναι και δεν πρέπει να είναι ίσοι. Κάποτε πρέπει να ειπωθούν αλήθειες, να μπει το μαχαίρι στο κόκκαλο. Όχι, αλλά να τα λέμε κι αυτά.

Το ίδιο είναι το παιδί του γιατρού με το παιδί του σκουπιδιάρη ή του εργάτη ή του άνεργου; Μπορεί το παιδί του σκουπιδιάρη να γίνει γιατρός; Μπορεί να γίνει μηχανικός; Ε όχι, δεν μπορεί, αλλά και να μπορούσε, πείτε μου πώς θα άνοιγε ιατρείο ή τεχνικό γραφείο; Με τι λεφτά; Με άνεργο πατέρα, τεμπέλη δηλαδή, να ακούγεται και καμιά αλήθεια, πάλι σε άλλον γιατρό ή σε άλλον μηχανικό θα πήγαινε να δουλέψει. Το μεροκάματο θα κυνηγούσε πάλι!

Ευτυχώς Παναίτσα μου που βρέθηκε αυτή η κυβέρνηση και μας έσωσε από τα χειρότερα.

Να σπουδάζουν αυτοί που μπορούν κι αυτοί που πρέπει.

Τι θα πει «θέλει το παιδί να σπουδάσει»; Ξέρει το παιδί τι θέλει; Φταίμε όμως κι εμείς οι γονήδες που κάνουμε όλα τα χατίρια στα παιδιά.

Είμαι, για παράδειγμα, εγώ ψυκτικός από το Περιστέρι ή αγρότης από την Καρδίτσα. Τι θέλει τώρα το δικό μου το παιδί να πάει και να μπλέξει με πανεπιστήμια, με σχολές, με πτυχία, με μεταπτυχιακά, με πορείες και τέτοιες ανοησίες. Θα μαθαίνει δυο ξένες γλώσσες στο δημοτικό και θα είναι μια χαρά. Και να κάτσει ο ένας να αναλάβει τη δουλειά μου ως ψυκτικός ή τα χωράφια στο χωριό ο άλλος. Ας είναι λίγα, δεν πειράζει. Να ανοίξει το μυαλό λέει. Και μετά από το πολύ το άνοιγμα παίρνουν αέρα και δεν ξέρουν τι ζητάνε.

Α ρε ξύλο που χρειάζονται.

Τράπεζα θεμάτων, εκεί για να μάθουν. Μια χαρά τους κάνει η κυβέρνηση. Να σφίξουν οι προσαγωγοί από νωρίς. Να δίνουν πανελλήνιες εξετάσεις μόνο οι άξιοι, οι ικανοί και οι άριστοι.

Το βρήκαμε τώρα. Παλιά, τα παιδιά μάθαιναν γράμματα, όχι όλα αλλά μάθαιναν. Εντάξει,

έπεφτε και ξύλο αλλά και τι πάθαμε; Εγώ, για παράδειγμα δεν βλέπω να με έβλαψε πουθενά. Μια χαρά είμαι. Έχω φρέσκιες απόψεις, δεν βάζω παρωπίδες, το λέω το δίκιο και δεν κοιτάζω μόνο το συμφέρον το δικό μου αλλά το γενικότερο καλό.

Είμαι ένα χρόνο άνεργος, αλλά τι να κάνω; Σάμπως μόνο εγώ είμαι; Δεν ήμουν καλός και με απόλυσε το αφεντικό. Τι να κάνει κι αυτό; Ζητιάνος να γίνει; Άμα κάνει ψυχικά έπρεπε να ανοίξει εκκλησία όχι μαγαζί.

Λοιπόν, για να τελειώνουμε.

Να αφήσετε τον πρωθυπουργό στις σκοτούρες του και την υπουργό στην ησυχία της, να κάνει τη δουλειά της. Είναι σπουδαγμένοι και οι δύο, ξέρουν τι κάνουν.

Και για τον πρωθυπουργό εγώ πιστεύω, όχι να τα λέμε κι αυτά, ότι δεν έπαιξε κανένα ρόλο που έτυχε να λέγεται Μητσοτάκης. Άμα είσαι άξιος δεν χρειάζεσαι κανένα επίθετο. Εντάξει, έτυχε τώρα το συγκεκριμένο το σόι να βγάζει άξιους και ικανούς. Τι να κάνουμε; Με το DNA να τα βάλουμε;

Όχι να τα λέμε κι αυτά.